

PETER MAY

KRITIK

AKTA ENZO II

HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

PETER MAY

Kritik

PETER MAY

KRITIK

AKTA ENZO II

BRNO 2016

The CRITIC

Copyright © Peter May, 2007

Translation © Linda Kaprová, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-803-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-804-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-805-6 (Formát MobiPocket)

Tato kniha je věnována památce Toma Smythe

Kdo zápasí s nestvůrami, ať se má na pozoru, aby se přitom nestal nestvůrou. A hledíš-li dlouho do propasti, vhlédne pak propast i do tebe.

FRIEDRICH NIETZSCHE,
MIMO DOBRO A ZLO

Mezi keři vinné révy je cosi cítit. Vůni hroznové šťávy, listů a pošlapanou prstí. Ale ještě něco. Zlověstný pach lemovaný žlutí podzimního úplňku, jenž rozlévá své světlo po pečlivě upravených řadách sbíhajících bok po boku z mírné stráně. Pach, v němž není ani stopy po sladkosti zralého ovoce. Zavání hnilobou a nezaměnitelným oděrem smrti.

Vzduch je teplý a vlhý a plní ho zvuk hroznů dopadajících s tichým žuchnutím do plastových nádob, šum listů, cvakání vinařských nůžek. Tmu křížují paprsky čelovek upevněných na helmách, které tu a tam probodnou oblohu, jako by pátraly po hvězdách, když se někdo napřímí, aby si odpočinul.

Annie je mladá. Je jí pouhých šestnáct let. Vinobraní se účastní poprvé. Ručně tu v noci sklízí chladivé hrozny bílého mauzacu, odrůdy využívané k výrobě šumivého vína. Neví nic o tajemství, které před staletími ukradl mnich Dom Pérignon a které se pak proslavilo na opačném konci Francie. Je mladá, zralá jako hrozny, které čekají, až je někdo utrhne. Ví, že ji Christian pozoruje a že čeká s rostoucí netrpělivostí. Pracuje ve vedlejší řadě. Každý hrozen si na světle prohlédne, odstraní plesnivě kuličky a pak ho hodí do nádoby. Slyší jeho dech. Smluvili si dostaveníčko u pramene potoka, který bublá dolů po svahu a zavlažuje révu. Jeho průzračná voda se třpytí v měsíčním světle. Tam v lesích ve stínu někdejšího zámku,

pod opuštěným kostelem dominujícím vrcholku kopce, se milenci setkávají už celá staletí. Pod nimi v údolí se do noci vine zlatý steh řeky Tarn.

Čas už téměř nadešel. Annie se podívá na hodinky. Je těsně po třetí. Pak uslyší, jak se z vinařství blíží traktor, aby odvezl další náklad hroznů do lisu. Rozhlédne se řadou. Ostatní vláčí naplněná vědra k velkým červeným nádobám, které se následně naloží na valník. Ozve se naléhavé syknutí. Annie se otočí a mezi listím uvidí Christianovy posunky. Srdce jí málem vyskočí z krku, přerývaně dýchá. Nikdo se po nás nebude shánět, ujišťoval ji. Vypneme čelovky a vytratíme se do tmy jako duchové.

Lepkavými prsty nahmatá tlačítko a obestře ji tma. Podleze drát a jeho ruce, stejně ulepené jako její, sladší než cukr, jí pomůžou na druhou stranu. Přitiskne jí rty na ústa a ona ucítí chuť hroznového vína, které během sběru ujídal.

Vezmou se za ruce, přikrčí se a utíkají skrytí mezi keři nahoru k temnému okraji lesa. Je to legrace. Strach ji opustil a nahradila ho vzrušená nedočkavost. Konečně překročí práh ženství. Zasměje se a on ji utiší prstem přitisknutým na ústa. Slyší, že sám musí přemáhat smích.

Jsou už dostatečně daleko, aby se mohli narovnat nad úroveň keřů a utíkat do úkrytu stromů. Ale v okamžiku, kdy vyrazí k lesu, padne na ně protáhlý stín nějaké postavy, jejíž rozpažené ruce jim zatarasí cestu, jako by je posílaly zpátky do práce.

Dvojice se zastaví a Christian zakleje. *Putain!* Jsou přistiženi. Muž se však nehýbe. Z paží mu splývá dlouhé roucho, které se lehce vlní v nočním vánku — předzvěsti *vent d'autan*. Světlo se odráží na bílých rukavicích a tvář mu stíní zvláštní třírohý klobouk. A pořád se nehýbe.

„Kdo je to?“ zašeptá Annie a obestře ji podivná zlá předtucha, jako noční tma, když měsíc na okamžik zastře oblak.

Noc prořízne paprsek Christianovy svítilny, který dopadne na propadlý vrásčitý obličej napnutý na hrozivě ostře se rýsující lebce. V místě očí zbývají jen černé otvory. Kůže, zuby, vše má sytě rudou barvu hroznové šťávy a ladí s karmínovým odstínem roucha. Čelist visí, jako by ztuhla ve smrtelném výkřiku. Místo něj však vykřikne Annie, hlasem plným hrůzy z pomíjivosti, která provází první setkání se smrtí.

I.

„Petty se určitě řadil k těm nejméně oblíbeným osobám v naší zemi, monsieur Macleode.“ Prefekt ladně mávl rukou, jako by mu celá Francie ležela u nohou. „Vždyť si to vezměte, Američan, který vykládá Francouzům, jestli jejich víno za něco stojí.“

Enzo se neubráníl úsměvu. „Nemám nejmenší pochyby, že všechna ta vinařství v Bordeaux, jejichž vína se prodávají za sto i více dolarů za láhev, hodnocení monsieur Pettyho uvítala.“

„To ano, ale to ještě neznámá, že ho tam měli rádi. Koneckonců, jediné špatné hodnocení pro ně mohlo znamenat katastrofu. A Pettyho nespokojenost už přivedla na buben nejednoho vinaře.“

Prefekt znechuceně ohrnul ret.

Nad nimi se tyčila katedrála Sainte-Cécile, největší cihlová stavba na světě, jejíž bazilika dominovala siluetě města Albi. Toto veledílo středověkého stavitelství architekti jednadvačátého století dosud nedokázali překonat. Prefekt kráčel po dlážděném náměstí před katedrálou, jako by mu patřilo — což nebylo tak daleko od pravdy. Na druhé straně se už tvořily fronty před muzeem Toulouse-Lautreca.

„Ovšem, jeden kritik odejde, jiný nastoupí na jeho místo. Teď kraluje Robert Parker. A redaktoři z *The Wine Spectator*. Zase Američani.“ Pokrčený nos prozrazoval prefektovo opovržení. „Ale ani jeden z nich nikdy nepřijel sem do Gaillacu,

aby ochutnal naše místní vína. Parker údajně jednou hodnotil Châteaux Lastours. Nevím, jestli je to pravda, ale jedině Petty sem přijel na zevrubnou ochutnávku vín.“ Vzdychl a zvědavě se podíval na Enza, jako by ho teprve teď zarazilo, že se o něčem takovém baví s podivínským Skotem s vlasy v ohonu. „Jenže co si o nich myslel, se už nikdy nedozvíme, protože Pettyho poznámky z ochutnávek se nikdy nenašly. Ale to všechno už určitě víte.“

Enzo přikývl. O Pettyho zmizení a vraždě věděl každičkou podrobnost. Jednak se mnohé dočetl v Raffinově knize, ale novinář ho do případu i osobně zasvětil. Jeho kniha se měla původně věnovat šesti nevyřešeným vraždám. Tu Pettyho přidal až na poslední chvíli, těsně před vydáním.

„Takže mi není moc jasné, jak bych vám mohl pomoci. Můj kolega z regionu Lot se o vás vyjadřoval velmi pochvalně. Chodili jsme spolu na ENA, víte?“

„Ano, vím, *monsieur le préfet*. Doufal jsem, že byste mi mohl pomoci kontaktovat někoho z Gaillacu, kdo by mi umožnil pracovat inkognito. Třeba jako brigádník na vinobraní.“

„Tak vy si myslíte, že vyřešíte Pettyho vraždu stejně jako Gaillardovu? Zase sázka?“

O tom, jak Enzo po sázce s místním prefektem a policejní ředitelkou z Cahors rozlouskl případ Gaillard, se hodně psalo. Albi bylo od Cahors vzdálené dvě hodiny cesty na jih a trůnilo vysoko nad řekou Tarn, jejíž rychlé vody se blyštěly v nízkém zářijovém slunci.

Enzo se rozhlédl po březích lemovaných stromy, nad jejichž žloutnoucím listím vystupovaly červené tašky pozvolna se svažujících střech. „Tentokrát ne, *monsieur le préfet*. Snažím se získat zdroje pro oddělení forenzních věd své univerzity v Toulouse. Gaillardovým případem jsme přitáhli značnou pozornost, tak se propracovávám dalšími nevyřešenými vraždami v Raffinově knize.“

Zastavili se na úpatí schodů vedoucích k členitému gotickému portálu v monumentální cihlové budově katedrály. Prefekt, který byl mimo světské hranice svého politického úřadu silně věřícím člověkem, se chystal na ranní mši. Zkoumavě si Enza měřil. „Nevím, jestli souhlasím s tím, aby nějací amatérští slídlilové pracovali mimo zákon.“

„Amatér rozhodně nejsem, *monsieur le préfet*. V umění forenzních věd mám příslušnou kvalifikaci.“ A než prefekt stihl namítnout, že toto umění už dvacet let nepraktikuje, dodal: „Nehledě na to, že kdyby policie dělala svou práci, nebyli by amatérští slídlilové potřeba.“

Vysoký úředník zvedl obočí. „Prefekt Verne mi říkal, že jste velice přímý člověk.“ Téměř nepostřehnutelně zaváhal a rozhodl se. Vytáhl nevelký zápisník v kožených deskách, chvatně na prázdnou stránku naškrábal jméno a číslo, vytrhl ji a podalENZovi. „Hodně štěstí, *monsieur Macleode*. Budete ho potřebovat.“ Pak se otočil a vyběhl vzhůru po schodech, opozdilec spěchající na schůzku se Stvořitelem.

II.

„Před třemi roky jsem v márnici prováděl předběžnou identifikaci.“ Laurent de Bonneval byl vytáhlý a hubený padesátník, asi o rok či dva starší než Enzo, a husté černé kudrny měl protkané šedinami. Vzpomínka naplnila jeho hluboké hnědé oči smutkem. „Byl to pro mě šok. Nikdy jsem neviděl lidskou bytost v takovém stavu. Vypadal, jako by ho vytáhli ze zavařovací sklenice, kam si ho někdo naložil do vína. Alkohol nejspíš zbrzdil rozkladný proces. Musel v něm být úplně ponořený velkou většinu z těch dvanácti měsíců, kdy se pohřešoval.“

Bonneval se odvrátil od okna. Z tváře se mu vytratila barva a opálená pleť získala chorobně žlutavý nádech. Za oknem pod ním, padesát metrů pod opevněním starého opatství po-

kračovala řeka Tarn ve své majestátní pouti na západ od Albi, které teď leželo necelých padesát kilometrů proti proudu.

Nacházeli se v sídle Mezioborové komise pro gaillacká vína v *Maison des Vins* obývajícím část opatství Saint-Michel, cihlovou budovu ze třináctého století v tisíciletém Gaillacu. Z červených cihlových stěn kolem na Enza dýchala staletí, která se v nich ukrývala. „Proč ho neidentifikoval někdo z rodiny?“

„Protože když ho našli, nikdo se sem neobtěžoval ze Států přijet. Už několik let byl rozvedený a s dcerou si podle všeho moc nerozuměli.“

Enzo si zahanbeně odkašlal. Viděl v tom nepříjemné paralely s vlastním životem. Což ovšem monsieur de Bonneval nevěděl. „Proč tedy požádali vás?“

„Týden před svým zmizením ochutnával má vína v Château Saint-Michel. Takže jsem ho znal. Možná bylo důvodem i to, že jsem předsedal komisi, a byl tak představitelem všech výrobců vína v Gaillacu. Což jsem dodnes.“

Enzo se zadíval na jeho žebrovaný modrý svetr s vybledlými náloketníky a volné manšestrové kalhoty a pomyslel si, že takhle si reprezentanta vinařů zrovna nepředstavoval. Přesto však Bonneval působil atraktivně. Vyzářovala z něj jakási dobromyslnost, kterou si člověka okamžitě získal. „Z policejní zprávy vyplývá, že měl na sobě obřadní roucho nějakého místního vinařského bratrstva.“

„Ano, Řádu božské láhve — *l'Ordre de la Dive Bouteille*. Po pravdě řečeno dost bizarní záležitost. Tenhle řád je bratrstvo bonvivánů ve stylu Françoise Rabelaise.“

Enzo o náklonnosti tohoto slavného francouzského spisovatele šestnáctého století k vínu věděl a znal i jeho nechvalně známou závěť o jednom řádku: *Nic cenného nemám, jen plno dluhů, a co zbyde, nechávám pro chudé.*

„Kořeny tohoto bratrstva sahají k dávnému společenství existujícímu před pěti sty lety a nazývanému *La Companhia*

de la Poda. Slovo *pada* označovalo krátkou příruční sekerku používanou ke zkracování révy. Dnes to však vypadá, že toto bratrstvo má jen dva cíle: propagaci vína a jeho konzumaci.“

„Takže nejste členem?“

„Proboha, ne. Já jsem seriózní vinař, monsieur. Nemám čas se hasstrošit do karmínových rouch a třírohých klobouků.“ Bonneval se usmál. „Napiju se ovšem rád.“

Enzo přikývl. Ani on proti jedné dvěma skleničkám nic neměl. „A jaký vztah tedy Petty k té organizaci měl?“

„Zasvětili ho do bratrstva krátce po jeho příjezdu sem. Pasovali ho na rytíře řádu.“

„Bylo to neobvyklé?“

„Pro někoho s jeho postavením ne. Ve vinařském světě byl koneckonců bezmála nejvýznamnější osobností, monsieur Macleode. A přijel ochutnat naše vína. Možná nás dokonce proslavit. Dobré hodnocení od Pettyho by dokázalo některým našim vinařům přinést velké peníze.“

„A špatné je zase mohlo zlikvidovat.“

Bonneval pokrčil rameny. „Pokud hledáte motiv, pak máte asi pravdu.“

„Myslíte tedy, že byste mi mohl pomoci?“ zeptal se Enzo.

„Ale ano, určitě.“ Bonneval vytáhl z peněženky navštívěnkou a podal ji Enzovi. „Co kdybyste se dnes večer stavil u nás v *château* a povečeřel se mnou a mou ženou? Vyznáte se ve výrobě vína, monsieur Macleode?“

„Chápu, jak ten proces probíhá, ale všechny mechanismy neovládám.“

„Skleničku si ale dáte rád, ne?“

„To rozhodně.“

„Skvěle. Vypijeme si nějakou tu láhev a pak vás provedu. Zatím zjistím, jestli by se pro vás někde nenašla brigáda při vinobraní.“ Usmál se. „Doufám, že vám záda slouží.“

III.

Gaillac není pěkné město, uvědomil si Enzo, když přecházel nově vydlážděné place du Griffoul. Nebylo tak velké a vznešené jako hlavní město departmentu Albi, ale určitý zaprášený půvab se mu nedal upřít. Bylo to pracovité město plné pracovitých lidí, červených cihel a hroznů. Ve vzduchu se vznášela jejich bohatá a opojná vůně nesená v závanech větru. Nastával čas vinobraní a životní síla města a vinic šplhajících z obou stran vzhůru z břehů řeky a kolem nich se sklízela a lisovala a potom kvasila v gigantických nerezových nádržích ve více než sto dvaceti *domaines* a *châteaux*.

V restauracích a kavárnách kolem starého opevnění se scházeli hosté a Enzo stoupal úzkou rue Portal se starými křivými domy s římsami, kde dubové trámy a cihly tvořily se sklem a neony podivnou směs starého a moderního. Slunce žhnulo vysoko na rozpáleném podzimmím nebi, které se mihotalo v oparu svého vlastního horka, a lidé s čerstvě upečenými bagetami v rukou pospíchali domů na oběd. Těžko uvěřit, že si v tomto ospalém městečku na jihozápadě Francie dodnes vrah chodil po svobodě dávno poté, co byla jeho oběť pohřbena a téměř zapomenuta.

Vstup do policejní stanice na avenue Jean Calvet střežila elektrická vrata otevírající se do rozpáleného asfaltového dvora. Jeho východní stranu tvořil bytový dům, kde bydleli *gendarmes* se svými rodinami. Enzo stiskl zvonek a ohlásil recepční do mikrofonu, že si přeje mluvit s panem Davidem Rousselem.

Do Rousselovy kanceláře se vcházelo z chodby za zašlými zelenými žaluziovými dveřmi na protější straně dvora. Na něm v hloučcích postávali policisté, kouřili a klábosili a s lenivou zvědavostí sledovali, jak Enzo přechází kolem nich.

Hned poznali, že tento čahoun vysoký přes metr osmdesát, v jehož šedivějících černých vlasech se táhl bílý pruh, není místní.

Roussel byl nevysoký pětaticátník a šiřatou hlavu mu pokrývalo strniště černých vlasů jemné jako samet. Hleděl na něj velkýma tmavýma podezíravýma očima a ruce by se dokázaly zatnout v pěst velikosti šunky. Tmavomodré kalhoty si zastrčil do vysokých černých kožených bot a bleděmodré tričko s krátkými rukávy a límečkem mizelo pod bílým opaskem s pouzdrům s pistolí. Těsně pod knoflíčky u krku měl tmavomodrou nášivku se dvěma stříbrnými proužky a na levém rukávu se hrdě tyčil lev ve skoku na šedém štítu. Oba znaky byly k tričku připevněné na suchý zip, aby se před praním daly odstranit, a Enzovi blesklo hlavou, jak Francouzi dokáží být praktičtí.

Roussel ho uvedl do šera kanceláře, stísněné místnosti se třemi pracovními stoly. Okenice obou oken byly zavřené před žářem vnějšího světa. O protější zeď se opírala Lara Croft v životní velikosti vystřížená z lepenky a vypínala do místnosti svá gigantická ňadra. Hudbu hrající z reproduktorů Rousselova počítače vizuálně doplňoval plakát skupiny U2. Roussel se postavil s rukama v bok za svůj psací stůl. „Nejlepší rocková skupina na světě.“ Dal Enzovi čas, aby to moudro strávil, a dodal: „Víte, jsou tu lidi, co vedou kampaň proti umístování tří vězňů do jedné cely. Větší než tahle místnost.“ Mávl rukou po kanceláři. „My tu sedíme tři, a to jsme *gendarmes!*“ a takřka jedním dechem dodal: „Co chcete, monsieur Macleode?“

„Dostal jste fax od madame Taillardové, policejní ředitelky v Cahors?“

„Dostal.“

„V tom případě víte, že přicházím ve věci vraždy Gila Pettyho.“

Roussel se posadil a založil si ruce na prsou. Enzo si všiml, že vedle počítače stojí asi třicetcentimetrová plastová figurka Lary Croft a na podlaze za psacím stolem se mezi všemožným nepořádkem válí krabice, ve které byla zabalená. „Nemám rád státní policii, monsieur. Jsou to civilisti, my jsme armáda. Oni jsou financovaní, my ne.“ Vytáhl ze sklenice plné tužek propisku a začáral s ní po papíře, v němž nezanechala nic než rýhy. „Výrobek pro *gendarmes*. Nefunkční.“ Vzal ze stolu složku papírů a vytáhl kancelářskou sponku, kterou byly spojené. Ukázal ji Enzovi. „Sponky? Ty si kupujeme sami. Myslíte, že si u státní policie taky musí kupovat vlastní?“

„To netuším.“

„Bodejť byste tušil. A já zas netuším, jak bych vám mohl pomoci.“

„Rád bych, abyste mi zpřístupnil svůj spis k Pettyho případu.“

Roussel se na něj velmi dlouho a velmi zpříma díval. Pak se mu na tváři nečekaně objevil upřímně pobavený úsměv. „Mám rád lidi se smyslem pro humor, monsieur Macleode. Co vás vede k představě, že bych vám ten spis mohl dát k dispozici?“ Ale než Enzo stihl odpovědět, zarazil ho zdviženou rukou. „Ne, nejdřív mi řekněte, kdo jste.“

Enza tím zaskočil. „Vždyť víte, kdo jsem.“

„Opravdu?“

Enzo si vzdychl. „Jmenuju se Enzo...“

„Ne, já vím, kdo jste,“ skočil mu do řeči Roussel, „nebo přesněji, kdo tvrdíte, že jste.“ Natáhl se pro něco na stole. „A co tvrdí fax od kohosi vydávajícího se za policejní ředitelku v Cahors. Jak můžu vědět, jestli nejste právě ten vrah? A vy po mně chcete můj vyšetřovací spis?“

Enzo byl bezradný.

„A vůbec, státní policie taky neposkytuje informace soukromým detektivům.“

„Nejsem tak docela soukromý detektiv.“

„To nejste.“ Roussel otevřel tenkou složku na stole, vytáhl z ní list papíru a pročítal si ho. „Jste bývalý kriminalista ze Skotska. Žijete ve Francii dvacet let a vyučujete biologii na Univerzitě Paula Sabatiera v Toulouse.“

„Já myslel, že o mně nic nevíte.“

„Trochu jsem si vás proklepl. V mojí branži se to vyplácí.“

Roussel byl připravený, ale Enzo usoudil, že přišel čas přejít do útoku. „Je docela snadné si na internetu vyhledat každému dostupné informace, monsieur. Objasnit zločin, který postrádá zjevná fakta, jejichž odhalení vyžaduje určitou inteligenci, je něco úplně jiného.“

Rousselovi se na hladké opálené tváři objevil sytý rumělec. „Na co narážíte?“

„Než se objevilo Pettyho tělo, pohřešoval se rok. Nejen že se vám ho nepodařilo najít, ale dokud se ho vrah nerozhodl veřejně vystavit, dokonce jste ani nevěděl, že se stal obětí vraždy.“

Rousselův vztek se projevoval jen v téměř nepostřehnutelně zatínaných čelistních svalech. Upíral na Enza pevný pohled tmavých očí. „Lidi se ztrácejí v jednom kuse, monsieur Macleode.“ Poklepal na jinou složku na stole, tentokrát objemnou. „Ve složce s pohřešovanými osobami mám nějakých pět případů. Dost často mívají lidi ke zmizení vlastní důvody. Nic nekalého. Rozpad manželství, tajný poměr, propuštění z práce, duševní porucha. Někdy prostě zmizet chtějí.“ Otevřel složku a vytáhl štos papírů. Pohromadě je držela sponka, kterou si bezpochyby pořídil na vlastní náklady. „S tímhle jsem chodil do školy. Serge Coste. Před rokem se prostě sbalil a vypařil se. Manželka tvrdí, že neví proč. Ale já odhaduju, že se pěkně chytily. Neměli děti. Ona si přála adopci, on ne. Taková situace lidi vystavuje různým tlakům. Ale proč odešel a kam, se nejspíš už nikdy nedozvíme.“ Zavřel složku a plácl do ní dlaní. „Když zmizel Petty, neměli jsme důvod k pode-

zření na něco nekalého. Ani když na nás tlačili — byl přece jen mezinárodní osobnost —, nedokázali jsme najít důkaz, že došlo ke zločinu.“

„Ani když se objevil na vinici přivázaný ke kříži jako strážák do zelí?“

„To bylo až o dvanáct měsíců později. Stopa vychladla na bod mrazu.“

„Ne ve chvíli, kdy ho objevili. Visel tam sotva pár hodin. Měl jste čerstvé místo činu. A vrah za sebou vždycky něco nechá. Vodítko. I když sebenepatrné. Vždycky.“

Roussel potlačovaným vztekem našpulil rty. „Kriminalisti od *police scientifique* v Albi prohlídli místo činu do nejmenšího detailu, monsieur Macleode. Kdyby vrah zanechal stopu, našli bychom ji.“ Odstrčil se od stolu a vytáhl zásuvku. Vzal z ní knihu, kterou nechal dopadnout na pracovní desku.

Enzo sklonil hlavu a prohlédl si ji.

„Ten váš kamarád Roger Raffin mi pěkně zatápí, Macleode.“ Enzo postřehl, že Roussel upustil od zdvořilého *monsieur*. „Obzvlášť když se to teď přeložilo a vyšlo to ve Spojených státech. I když jediným důvodem vydání byl bezpochyby Pettyho případ. Zrovna jste se minul s jeho dcerou.“

Enzo zbystřil. „Michelle Pettyovou? Ona je tady?“

„Na moc dlouho ne. Sháněla se po jeho osobních věcech.“

„Po třech letech? Dala si načas.“

„Po čtyřech, od jeho zmizení. A to je první kontakt s nějakým členem rodiny — kromě zajišťování repatriace.“

„A co jste jí řekl?“

„Že jeho osobní věci nadále figurují jako důkazní materiál v neuzavřeném případě. Takže se tu podle mě už moc dlouho nezdrží.“

„Asi nevíte, kde se ubytovala?“

Roussel se na něj přísně zadíval. „A proč bych vám to měl říkat?“

„Abyste se mě zbavil.“

To na tváři policisty vyvolalo úsměv. Po dlouhé době.
„Tomu říkám kauf. Najdete ji v Château de Salettes, monsieur
Macleode. Ten ubytovává všechny skutečně bohaté turisty.
Řekl bych, že Michelle Pettyová na otcově smrti docela vy-
dělala.“